



ONZE MICRORELATS*

MIREIA RUBIO

PAQUET D'AJUDA HUMANITÀRIA

El paquet d'ajuda humanitària va caure, amb la ferma resolució de les Nacions Unides, sobre l'última ovella de la família.

L'AMAGATALL DE L'HORROR

És negra nit quan surto de l'edifici. La deliberació del Jurat s'ha allargat molt. M'apresso per arribar al cotxe esgarrifada pel record de les imatges i els testimonis. L'horror s'amaga en les esclatxes de la quotidianitat.

Les meves passes ressonen amb estrèpit en un carrer que no queda de pas; he aparcats en un infern d'ombres.

Gairebé m'agafo el turmell tancant la porta. Però per fi trec l'aire. Voldria fer fora també la por. Aviat seré a casa. Arrenco. Tic-tic-tic... El calfred és inevitable; un pilot taronja m'avisa que algú no s'ha cordat el cinturó en el seient de darrere...

FLORETES DE CEMENTIRI

La Rosalia deia que eren les primeres floretes de cementiri que li apareixien a les mans. Ho havia sentit a dir a una escriptora molt reconeguda, el nom de la qual ja no recordava. Es feia gran...

Ella es va trobar la primera taca un matí, després d'una nit d'insomni que no havia pogut combatre ni tan sols amb el massatge als dits que la doctora sempre li recomanava. Era una taca insolent, com una mosca amb les ales esteses. Ben mirada també tenia forma de cor...

Va ser la primera floreta de cementiri, però a partir d'aquella en van començar a sortir-ne d'altres. El tercer dia ja va sospitar que tenien forma de lletres, però no va voler donar-li massa importància. Havia viscut tota la vida envoltada de pàgines de diari i sabia que podia arribar a ser molt suggestiva.

Una tarda, asseguda en el banc d'un parc, mentre esperava la companyia de l'amant que ja mai no arribaria, un nen se li va acostar i li va començar a llegir les mans, amb la indecisió i la il·lusió dels que comencen a encadenar les lletres per narrar una història. Solidaritat, literatura, llibertat, soledat, amor, desamor... I escoltant els mots que el petit llegia va haver d'acceptar que la geografia de la seva pell era el testimoni de tota una vida. També amb les cicatrius.

*Aquesta tria inclou microrelats que han merescut en alguns casos guardons literaris i d'altres inèdits.

UN CRIM SALVATGE

Fou un crim passional. Cegada pel dolor, sotmesa al maltractament físic —encara en conservo les cicatrius— el vaig matar. Sí. Sense pietat. No sabia com desfer-me del cos abans que la mare veiés el tigre esclafat a la paret

SOPA DE LLETRES

En escoltar la notícia li va relliscar la cullera. La sopa de lletres ballava aliena al dolorós anunci del paquet de retallades del govern. Va pensar que necessitarien nodrir-se de moltes lletres d'imaginació per conviure amb la dura realitat.

PAPERERA VIRTUAL

Era un lletraferit anònim. Ella ho sabia de bona tinta (virtual). Massa prudent i exigent; mai res no el convenia. Però cada vegada que ell feia «esborrar», la paperera engolia amb ànsia i entusiasme la novel·la que mai no publicaria.

FERES

A fora rugia el vent ferotge, mentre el nen dormia plàcidament, a dins, amb un lleó. No li podria cosir la boca al primer...

ACCIDENT ESCRUPOLÓS

Es matava netejant escales dia i nit, fins que va caure per un esgraó massa encerat.

PROMESA

T'ompliria de petons, li va dir ell després de besar-la llargament. I ella, que el tenia per un home de paraula, va entendre que malgrat el verb impossible, li feia una promesa incondicional.

BOCA A BOCA

Cada nit, abans d'aclucar els ulls, entro novament al cotxe i tanco les portes. No et deixo escapar. No desfaig l'abraçada. Tampoc no et dono temps per parlar. Aquesta vegada no espero una hora de dissertacions per llançar-me al teu coll i recordar-te que, malgrat que ens hi esforcem, els nostres llavis no saben

viure separats.

EL SEXE NO FA LA COSA

— Trinitat Calvari...? L'assessora del Pla d'Igualtat?

— Sí. El mateix.

— Disculpi la sorpresa; esperava una dona.

— Jo esperava veure al director, Pau Claret...

— La directora Maria de la Pau Claret. Servidora.

— En paus, doncs! Crec que ens entendrem molt bé.

— De meravella!

I l'encaixada de mans ho confirma. Ni el nom ni el sexe no fan la cosa.

MIREIA RUBIO MOLÍN (Igualada, 1972). Llicenciada en Ciències de la Informació (UAB), treballa a l'emissora municipal Ràdio Nova, a Vilanova del Camí. Ha estat redactora de *Regió7* i del *Diari d'Igualada*. Ha treballat a la Fundació Cal Ble. Forma part de l'associació Escrividors, on va donar a conèixer els seus primers relats inèdits: *Muñeca Rusa*, *Cicatrices*, *La adicción de Arturo*... Autora de la novel·la *El abrazo náufrago* (2007). L'any 2012 s'estrena en el gènere del microrelat en català i guanya el premi del jurat del concurs «Històries a cel ras» del Museu d'Història de Catalunya. Guanyadora del 2n certamen de microrelats de por *Uhh!* que convoca la Biblioteca d'Igualada.